

χειρ τοῦ χειρουργοῦ. Ἐν τούτοις ὑπάρχουσι καὶ περιστάσεις δυστυχεῖς κατὰ τὰς ἐγχειρήσεις, ματαιοῦσαι τὰς καλλιτέρας προσπάθειας τοῦ ἱατροῦ, ἀπελπίζουσαι αὐτὸν καὶ τυραννοῦσαι τὸν ἀσθενῆ, ἢ καὶ ὅλως καταστρέφουσαι. Τοιαῦται περιστάσεις σπανίως γίνονται γνωσταί, διότι, ὡς εἰκός, οἱ ἱατροὶ δὲν ἔρχονται εὐχαρίστως εἰς τὸ θέμα τοῦτο. Ἐξαίρεσιν ἐν τούτῳ ἀπετέλεσεν ὁ διάσημος χειρουργὸς τοῦ Μονάχου καὶ καθηγητῆς τῆς χειρουργικῆς Νουσμπάουμ, δημοσιεύσας τελευταῖον εἰς τὸ ἐπὶ τῇ ἐπετηρίδι τοῦ Καίλλικερ ἐκδοθὲν σύγγραμμα «Περὶ τῶν ἀτυχιῶν ἐν τῇ χειρουργικῇ» ὅσας αὐτὸς τε καὶ ἄλλοι ὑπέστησαν ἀτυχίας κατὰ τὰς ἐγχειρήσεις. Καὶ τί δὲν δύναται νὰ συμβῇ εἰς τὸν χειρουργόν; Εἶνε συνηθέστατον π.χ. πρᾶγμα νὰ ἀποσπᾷ οὗτος τὸν ὑγιά ὀδόντα ἀντὶ τοῦ νοσοῦντος, ἰδίως δὲ ὅταν ὁ ἀσθενὴς ναρκωθεῖς διὰ τοῦ χλωροφορμίου δὲν δύναται νὰ ἐρωτηθῇ ἐκ δευτέρου. Εἰς τινὰ κλινικὴν συνέβη νὰ ἀποκοπῇ ὁ ἕτερος πούς ἀντὶ τοῦ παθόντος, τοῦτο δὲ ἐνεκα τοῦ ἐξῆς. Ἐπὶ τῆς χειρουργικῆς τραπέζης ἐτίθη ἄρρωστος τις ἔχων καὶ τοὺς δύο πόδας δεδεμένους, διότι ἀμφότεροι ἔπασχον. Ἄλλ' ἐκ τούτων ὁ μὲν ἐθεωρήθη ὡς ἰσχυρὸς ὁ δὲ ὡς ἀνίατος, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἔπρεπε ν' ἀποκοπῇ. Δυστυχῶς ὅμως κατὰ λάθος ἠκρωτηριάσθη ὁ δεξιός, ὁ ὀλιγώτερον πάσχων πούς, ὅτε δὲ ἔλυσαν τὸν ἀριστερόν, ἔμειναν οἱ πάντες ἐκπληκτοὶ διὰ τὴν ἀπάτην. Τὸ δὲ γιλοιδέστερον ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ εἶνε ὅτι ὁ διασωθεὶς πούς, περὶ οὗ εἶχε τεθῇ ἡ κακὴ πρόγνωσις, ἰάθη ἐντελῶς.

Κατὰ τὴν κατασκευὴν τεχνητῶν ῥινῶν διὰ δέρματος ἀποσπωμένου ἀπὸ τοῦ μετώπου ἢ τοῦ βραχίονος (ῥινοπλαστική), συμβαίνει συχνὰ ἢ νέα ῥίς μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐγχειρίσεως καὶ τὴν συγκόλλησιν νὰ γαγγραινοῦνται ἢ νὰ μεταβάλλεται εἰς βῶλον κλίνοντα πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ ἀριστερά. Εἰς τινὰ ἐγχειρήσιν τῶν ἀμυγδαλῶν τοῦ λαιμοῦ συνέβη εἰς τὸν Νουσμπάουμ νὰ θραυσθῇ τὸ μαχαίριον εἰς λιθῶδες τι σύγκριμα, εὐρίσκόμενον ἐντὸς τῆς ἀμυγδαλῆς, τὸ δὲ δύο ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου μακρὸν τεμάχιον τοῦ μαχαίριου νὰ καταποθῇ ὑπὸ τοῦ ἀσθενοῦς. Ὁ Νουσμπάουμ τότε, ἵνα μὴ ὁ ὀξυστομῶτατος σίδηρος πληγώσῃ τὸν στόμαχον, ἔδωκεν εὐθὺς εἰς τὸν ἀσθενῆ νὰ πῇ σακχαροῦχον ὕδωρ, προσθέσας ἐντὸς αὐτοῦ κοχλιάριον ὕδροχλωρικοῦ ὀξέος, δι' ἧς θεραπείας ὁ σίδηρος ὀξειδωθείς καὶ ἀπαμβλυνηθεὶς ἐξῆλθε διὰ τῆς φυσικῆς ὁδοῦ μετὰ 48 ὥρας μόλις καὶ ἐσχωριασμένος. Ὡς γνωστόν, ἄλλοτε καταπίνονται ὀδόντες τεχνητοὶ καὶ ὀδοντοστοιχίαι. Ὁ Νουσμπάουμ ἀναφέρει περὶ πτωσιν, καὶ ἢ ἡ κυρία τις κατέπιε πλάκα μετὰ 4 ὀδόντων, οἵτινες ἐσφηνώθησαν ἐν τῷ φάρυγγι,

καὶ οὔτε νὰ ἐξαيرهθῶσιν ἦτο δυνατόν οὔτε νὰ ἀπωθηθῶσι πρὸς τὰ κάτω. Ἐπειδὴ δὲ ἡ κυρία αὕτη δὲν ἔχει ποσῶς πόνους καὶ ἡδύνατο νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πίνῃ ἀνενοχλήτως, ἔτι δὲ νὰ ὁμιλῇ καὶ ν' ἀναπνέῃ, ὁ Νουσμπάουμ τὴν συνεβούλευσε νὰ μὴ ζητήσῃ ἐγχειρήσιν, ἀλλὰ μόνον ὅταν αἰσθανθῇ ἐνοχλήσεις. Ἡ κυρία δὲ αὕτη φέρει ἤδη ἐπὶ ἐν καὶ ἡμῖς ἔτος τοὺς ὀδόντας ἐν τῷ λαιμῷ ἀκινδύνως! Εἰς κατάγματα τῶν ὀστέων ἐπίσης ἀπαντῶσι πολλὰ δυστυχήματα, ἅτινα οἱ ἄρρωστοι ἀποδίδουσιν εἰς τοὺς ἱατροὺς, καίτοι οὗτοι δὲν πταίουσι ποσῶς, διότι πολὺ συχνὰ ἡ κακὴ θεραπεία εἶνε ἀποτέλεσμα ἀσθενικῆς προδιαθέσεως τοῦ νοσοῦντος ἢ πρωΐμων κινήσεων τοῦ μέλους. Καὶ ἡ λοξὴ δὲ ἴσσις τῶν κατεαγόντων ὀστέων θὰ ἦτο σπανιωτέρα, ἐὰν οἱ ἱατροὶ ἐφύλαττον τὸν κανόνα, κατὰ τὸν ἡμῖς χρόνον τὸν ἀπαιτούμενον πρὸς θεραπείαν τοῦ κατάγματος, νὰ ἀνοίγῃσι τὸν ἐπίδεσμον καὶ νὰ διορθοῦσι τὰ τυχόν λάθη, διότι καὶ κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον δύναται τις νὰ εὐθύνῃ κεκαμμένον ὀστοῦν. Δυστύχημα ἐπίσης ἀποκαλεῖ ὁ Νουσμπάουμ, ὅταν ὁ χειρουργὸς λησμονήσῃ τὸν σπόγγον ἢ τὴν λαβίδα ἢ τεμάχιον ἐλαστικοῦ σωλήνος ἐντὸς τῆς κοιλίας κατὰ τὴν λαπαροτομίαν καὶ ἐπιφέρῃ οὕτω τὸν θάνατον διὰ δηλητηριάσεως τοῦ αἵματος. Πρὸς ἀποφυγὴν τούτου συμβουλευεῖ τοὺς ἱατροὺς νὰ μετρώσι πρότερον ἀκριβῶς τὰ ἐργαλεῖα τῶν, νὰ πράττῃσι δὲ τοῦτο καὶ μετὰ τὴν ἐγχειρήσιν. Εἰς τὰ δυστυχήματα καταλεκτέον καὶ τὸν ἐκ χλωροφορμίου θάνατον. Τοιοῦτοι θάνατοι ἦσαν ταχύτεροι ἐν ἀρχῇ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ χλωροφορμίου, σήμερον ὅμως ἀπαντᾷται εἰς θάνατος εἰς 11—12000 ναρκώσεις τοῦ χλωροφορμίου. Ἐν τέλει ὁ Νουσμπάουμ λέγει ὅτι οἱ ἱατροὶ ἐξ ἐνός τοιούτου δυστυχήματος διδάσκονται πλείονα ἢ ἐκ δέκα εὐτυχῶν περιστάσεων, καὶ τοῦτο... εἶνε, λέγει, παρήγορον...

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΤΟΥ Β΄.

Ὁ γηραιὸς Κουάντς (Quanz), ὁ διάσημος διδάσκαλος Φρειδερίκου τοῦ μεγάλου, δὲν ἦτο μόνον ἐξοχος παίκτης τοῦ πλαγιαύλου, ἀλλὰ καὶ ἑκτακτος εὐφυολόγος. Ἐσπέραν τινὰ ἐδίεδετο ἐσπερὶς ἐν τοῖς ἀνακτόροις Φρειδερίκου τοῦ Β' ἐν Rheinsberg. Ἐπειδὴ δὲ χάριν τῆς μουσικῆς ἦτο προσκεκλημένος καὶ ὁ Κουάντς, ἐν τινὶ κύκλῳ ὁμιλούντων, ἐν ᾧ εὕρισκετο καὶ ὁ βασιλεὺς, μετὰ ἄλλων πολλῶν εἶπεν οὗτος καὶ ὅτι τίποτε δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον τὸ ὅποιον δύναται νὰ τὸν ἐκπλήξῃ καὶ τὸν φέρῃ

εἰς ἀμηχανίαν. Ὁ Φρειδερίκος ἀκούσας ταῦτα ὕψωσεν ἀπειλητικῶς τὸν δάκτυλον:

—Κουάντς, τῷ λέγει, —θὰ μοῦ τὸ ἀποδείξῃς αὐτὸ τὸ ὅποιον λέγεις.

—Μεγαλειότατε, εἶμαι ἕτοιμος εἰς πᾶσαν δοκιμασίαν, ἀπήντησεν ὁ Κουάντς, ὑποκλινόμενος εὐσεβάστως.

Ἡ ἔλευσις αὐλικοῦ τινος διέκοψε τὸν διάλογον, ἐπεὶ δὲ ὁ βασιλεὺς δὲν ἐπανῆλθε πλέον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος, ἐλησμονήθη ὅλως τὸ συμβᾶν μετὰ τινας ἡμέρας. Μετ' οὐ πολὺ ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ ἐν τοῖς ἀνακτόροις συναυλία, ἐν ἣ ὁ Κουάντς θὰ ἔπαιζε μονωδίαν τινὰ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ βασιλέως. Ὁ Κουάντς οὐδὲν ὑποπτευόμενος ἀνέρχεται κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην μόνος ἐπὶ τῆς μουσικῆς ἐξέδρας καὶ εὐρίσκει ἐπὶ τοῦ ἀναλογίου μέγα χαρτίον, ἐφ' οὗ ἦτο γεγραμμένον:

«Ὁ Ἰωάννης Κουάντς εἶνε ὁ πρῶτος γαῖδαρος.
ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ Ο Β' .».

Ὁ Κουάντς, χωρὶς νὰ συσπάσῃ οὐδεμίαν ἴνα τοῦ προσώπου του, ἔλαβε τὸ χαρτίον, ἐδίπλωσεν αὐτὸ καὶ ἦτο ἕτοιμος μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ἀπαθείας νὰ τὸ θέσῃ εἰς τὸ θυλάκιόν του, ὅτε ὁ βασιλεὺς, ὅστις τὸν παρετῆρει ἀσκαρδαμυκτεῖ:

—Αἶ, Κουάντς, τῷ λέγει, τί κρύπτεις αὐτοῦ; Δεῖξε καὶ εἰς ἡμᾶς τί εἶνε αὐτά.

—Μεγαλειότατε, κάποιος ἠθέλησε νὰ ἀστειευθῇ μαζύ μου καὶ δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ γείνῃ λόγος περὶ τοῦ πράγματος.

—Ἀἶ, ἐφώνησεν ὁ βασιλεὺς προσποιούμενος τὸν ἐκπληκτον, διάβασέ μας, ἔλα ν' ἀκούσωμε τί σοῦ γράφουν.

Ὁ Κουάντς ὑπεκλίθη.

—Ἀφοῦ ἐπὶ τέλους θέλει ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ν' ἀκούσῃ καὶ καλὰ τί μοῦ γράφουν... ἰδοῦ...»

Καὶ ἐκπτύξας ἡσύχως τὸ χαρτίον ἀνέγνωσε μεγαλοφώνως καὶ ἐν μιᾷ σειρᾷ, τονίζων ἰδίως τὰς τελευταίας λέξεις.

Ὁ Ἰωάννης Κουάντς εἶνε ὁ πρῶτος γαῖδαρος.
Φρειδερίκος ὁ δεύτερος .»

Ἀπαντες ὠχρίασαν, τινὲς δὲ τῶν αὐλικῶν ἔθεσαν τὴν χεῖρα καὶ ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους. Μόνον ὁ Φρειδερίκος ἔμεινεν ἡσυχος. Μειδιῶν προσῆλθεν εἰς τὸν Κουάντς, ὅστις ὑπεκλίνετο ὑλαθῶς, καὶ θωπεύσας αὐτὸν διὰ τῆς χειρὸς εἰς τοὺς ὤμους:

—Καλὰ τὰ κατὰφερεις, ἀγαπητὲ Κουάντς, ὧ εἶπε, ἀλλ' ἄλλη φορὰ νὰ μὴ εἶσαι τόσῳ ὀνδρός· ἀκοῦς;

Η ΑΝΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΔΕΝΔΡΟΥ

Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο εἶνε γνωστὸν ἐν τῇ βοτανικῇ ἐπιστήμῃ τὸ πείραμα τοῦ Δυχαμέλ. Ὁ σοφὸς φυσιολόγος, λυγίσας βαθμηδὸν τὸν εὐθὺν καὶ μακρὸν κορμὸν ἱτέας, ἐνέχωσεν εἰς λάκκον καὶ ἐκάλυψε διὰ χώματος τοὺς κλώνους πάντας μετὰ τῶν φύλλων. Μετὰ τινὰ καιρὸν οἱ κλώνες εἶχον ριζωθῇ. Τὸ δὲ δένδρον ἀπέμεινε ἄφυλλον καὶ ἔχον ρίζας εἰς ἀμφότερα τὰ τέρματα τοῦ τοξοειδοῦς κορμοῦ. Τότε ἀνασπᾶσας τὴν ἀρχικὴν καὶ ἀληθῆ ρίζαν ἀνεστῆλωσεν αὐτὴν καὶ ἐκαθάρισεν ἀπὸ τοῦ χώματος. Καὶ μετ' ὀλίγον ἀπὸ τῆς ρίζης ταύτης νέον φύλλωμα ἐγεννήθη ὡς ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ἀέρος.

Η ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΙΣΟΤΗΣ

Ὅταν ἐνταφιάζωνται οἱ αὐτοκράτορες τῆς Αὐστρίας, μεταφέρονται διὰ τῆς συντομωτάτης ὁδοῦ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Καπουκίνων, ὅπως κατατεθῶσι ἐν τῇ ἐκεῖ κρύπτῃ. Εἴθισται δὲ ἅμα ἀφικομένου τοῦ φερέτρου νὰ κρούῃ ὁ τελετάρχης τὴν θύραν τῆς κρύπτῃς, ὅπως αὕτη ἀνοιχθῇ. «Τίς εἶ;» ἐρωτᾷ ὁ φύλαξ ἔσωθεν εὐρισκόμενος. «—Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ ἐκλαμπρότατος αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας, βασιλεὺς τῆς Οὐγγαρίας κτλ.» Ἡ φωνὴ ἔσωθεν ἀπαντᾷ: «Δὲν τὸν γνωρίζω». Τότε ὁ τελετάρχης κρούει ἐκ δευτέρου. «Τίς εἶ;» «—Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας.» «Δὲν τὸν γνωρίζω.»—Ὁ τελετάρχης κτυπᾷ ἐκ τρίτου—«Τίς εἶ;»—«Ὁ ἀδελφός μας Φραγκίσκος». Τότε ἀνοίγεται πάραυτα ἡ θύρα καὶ τὸ φορεῖον κατατίθεται εἰς τὸν τάφον.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

«Ὅχι ἡ ἀνάπαυσις, ἀλλ' ὁ ἀγὼν ὁ διηνεκής σχηματίζει τὸν ἰσχυρὸν χαρακτῆρα.

Προσπάθησον νὰ σκέπτεσαι ὀλίγον καὶ νὰ ἐνεργῇς πολὺ. Ἐὰν δὲν προσέξῃς εἰς τοῦτο, ὅλος σου ὁ βίος παρέρχεται εἰς σχέδια, καὶ δὲν θὰ σοῦ μείνῃ καιρὸς διὰ τὴν ἐφαρμογὴν.

Μία ἡμέρα ἀργίας κουράζει ὡς μία νύξ ἀϋπνίας.

Ἡ ἀνία καταλαμβάνει μόνους τοὺς ἀνάνδρους, τοὺς παραδιδόμενους εἰς τὴν ἀδρά-